

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1084/2023
07.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Црњански, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Иван Рајковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3107/22 од 30.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3107/22 од 30.09.2022. године у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3107/22 од 30.09.2022. године у ставу првом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3107/22 од 30.09.2022. године, у ставовима другом, трећем, четвртном и петом изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3107/22 од 30.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2810/20 од 14.04.2022. године у ставовима првом, трећем и петом изреке, којима је тужени обавезан да тужиоцу на име разлике у висини накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу, односно у боновима за временски период од децембра месеца 2018. године закључно са децембром 2019. године, исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом, на начин како је то ближе одређено пресудом, као и да му надокнади парничне трошкове у укупном износу од 60.266,00 динара, у року од 8 дана. Ставовима другим и трећим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1

810/20 од 14.04.2022. године, у ставу другом изреке, па је тужени обавезан да тужиоцу на име разлике у висини накнаде за трошкове исхране на раду, која се исплаћује у готовом новцу и у боновима, исплати месечне износе накнаде са законском затезном каматом, на начин како је то одређено у овим ставовима побијане пресуде. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 27.266,00 динара, док је ством петим изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни суд о ревизији одлучи као о посебној по члану 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном пресудом у делу којим је потврђена првостепена пресуда одлучено је о праву тужилаца на накнаду трошкова за исхрану у висини предвиђеној Колективним уговором туженог, послодавца за временски период од децембра 2018. закључно са децембром месецом 2019. године, које питање није спорно у пракси ревизијског суда, па по оцени Врховног суда не постоји потреба да се размотри правно питање од општег интереса због великог броја парница.

Из изнетог разлога, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољености ревизије изјављене против дела побијане пресуде којом је потврђена првостепена пресуда по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Предметна парница покренута је тужбом поднетом дана 04.11.2020. године, вредност предмета спора овог дела побијане пресуде је по члану 28. ЗПП је 26.249,21 динара, која вредност очигледно не прелази наведену вредност која омогућује изјављивање ревизије.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујући побијану пресуду у делу којим је преиначена првостепена пресуда на основу одредби чланова 403. став 2. тачка 2. и 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Посебним колективним уговором туженог („Службени лист Града Београд“ број 96/18) запосленима је признато право на накнаду трошкова исхране у току рада у износу од 500,00 динара по радном дану, с тим што се део у износу од 300,00 динара исплаћује у новцу, а део у износу од 200,00 динара у боновима за исхрану. Тужени је ову накнаду у спорном периоду од 01.01.2020. године закључно са септембром месецом 2020. године исплаћивао у умањеном износу. Висина неисплаћене разлике до предвиђеног износа колективним уговором није била спорна међу странкама.

Другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду којом је тужбени захтев делимично одбијен.

Право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада предвиђено чланом 118. став 1. тачка 5. Закона о раду остварује се у складу са општим актом и уговором о раду, ако послодавац то право није обезбедио на други начин. Висина трошкова исхране у току рада утврђена је посебним колективним уговором туженог у износу од 500,00 динара по радном дану, у истој висини прописаној и Посебним колективним уговором за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности Града Београда, с тим што се део трошкова у износу од 300,00 динара запосленом исплаћује у новцу, а остатак у боновима за исхрану.

Према изнетом тужилац је имао право на исплату трошкова исхране у току рада у уговореним износима. Без обзира на принцип бруто зараде, установљен одредбом члана 105. Закона о раду, који у себи садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе Колективног уговора и уговора о раду тумаче се онако како гласе. У ситуацији када се у колективном уговору наведен конкретан новчани износ који се има исплатити запосленом на име накнаде трошкова исхране у току рада, не може се на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу. Општим актима и уговором о раду у конкретном случају није предвиђено да је висина накнаде трошкова исхране у току рада уговорена у бруто износу, због чега није било места умањењу по основу пореза и доприноса и исплаћивању тужиоца нижих износа накнаде од уговорене.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић